

မင်းချမ်းမွန်
အလွမ်းမိုင်လေးဆယ်
ကဗျာများ

မင်းချမ်းမွန်
အလွမ်းမှိုင်းလေးဆယ်

ကဗျာများ

(၁၉၆၉-၂၀၀၉ နှစ်လေးဆယ် ကဗျာစုစည်းမှု)

ရှင်မတောင်စာပေ

အမှတ် - ၂၉၆၊ ၁/အနော်မာ (၇)လမ်း၊ သာကေတ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၆၆၁၇ ၊ ၀၉-၅၀ ၆၀၂၂၇၊ ၀၉၉၉-၇၂၂၁

နိဂါန်းစကား

(၁)

ကျွန်တော်ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။

အက်ဆေးတစ်ပုဒ်လည်း ရေးခဲ့ဖူးသည်။ လွင့်နေတဲ့တောင်တွေကို မော့ကြည့်ရာက စတင်... ကဗျာမှော်ရုံတောထဲ တိုးဝင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆက်တင်က ၁၉၆၉-၇၀။ ရယ်သံတွေနဲ့ စတင်တယ်။ ငယ်သူတို့ သဘာဝအတိုင်း ကြယ်မစုံသူတို့ည ဆိုတာ အိပ်တန်းမဝင် ဘူး။ ကဗျာကို လရောင်မှာ ချိတ်ဆွဲပြီး၊ သံလွင်မြစ်ရေပေါ် ညစဉ် လမ်းလျှောက်တဲ့အရွယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်း ခဲ့သည်။

မဂ္ဂဇင်းတွေက လဆန်းပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်တာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ ခြေထောက်တွေက ကမ်းနားလမ်း၊ ဘုရင့် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ရှိ မြိုင်စာပေ ဘက် အလိုလို ခုတ်မောင်းမိကြတော့သည်။ ဆိုင်ရှင် ဦးဂျိုးဇော်မျက်နှာ ပေါ်က ယာဉ်ကြောကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်ကာ ဆိပ်ကမ်း ဟောင်းလို ဆိုက်ကပ်မိစမြဲ။

ဒီနေ့ ဘာတွေရောက်သလဲ... တိုင်းရင်းမေ၊ ယုဝတီ၊ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ မိုးဝေ၊ သွေးသောက်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မဂ္ဂဇင်းတွေ ကလည်း အဲသလောက်ပဲရှိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အရပ်အမောင်းဖြင့် မျက်စောင်းထိုးဖို့မလွယ်ပါပေ။ ကျွန်တော်တို့လို နယ်ကလောင်ရှင်များ အဖို့ ပိုလို့ပင် ဆွေးလောက်သည်။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ဖြတ်လမ်းလည်း မရှိသလို၊ နတ်လမ်းလည်းမသိ။ လက်တစ်ဆုံးပြောရ လျှင် ကိုယ့်ကဗျာ အယ်ဒီတာလက်ထဲ ရောက်မရောက်ဆိုတာကိုပင် သေချာမသိရ။ ၁၅ ပြားတန် ငှက်ခါးလေးတစ်ကောင်နှင့် စာအိတ်ပေါ်

လိပ်စာရေး ပို့လွှတ်တာပါပဲ။ အောင်ရှုံးစာရင်း သိဖို့က လဆန်းရက်မှာ ထွက်လာကြမည့် မဂ္ဂဇင်းတွေကို အပြေးလှန်ကြည့်ရုံမှတစ်ပါး၊ အခြား မရှိ။

လဆန်းပြီဆိုသည်နှင့် ...

ဦးနှောက်ချွေးပြန်အောင် ရေးပို့ထားတဲ့ ကဗျာကို မျက်လုံးပြာကြွေ အောင် ရှာရသည်။ ကိုယ့်ကဗျာများ စာမျက်နှာပေါ် တွေ့လိုက်ရလျှင် ... အို ... ရင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါပီတိဖြင့် ဆူပွက်ဂယက် ထကာ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့သွားသည်အထိ။ ခြေဖျား လက်ဖျားသာမက အရိုးထဲအထိ မာခဲအေးစက်လို့။ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးအုန်းလွင်၊ ဦးမောင်စိန်၊ ဗဂျီဦးအောင်စိုး တို့ သရုပ်ဖော်လက်ရာဖြင့်၊ ရှေ့ခန်းက ပါလာလို့ကတော့ ... ဘာပြောကောင်းမလဲ။ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက် ထိမှထိသေးရဲ့လား။ မြောက်တက်သွားသည့် ခေါင်းနှင့်ဆောင့်လို့ ဦးဂျိုးဇော် ဆိုင်ခေါင်မိုးပဲ ပွင့်ထွက်သွားပြီလား။ လေထဲလွင့်တက်သွား သည့် ဓာတ်ဘောလုံးလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

အဲဒီတုန်းက မဂ္ဂဇင်းရှေ့တန်းက ပါလို့မှ စာမူခတစ်ဆယ်။ အဲဒီ တစ်ဆယ်က ရှယ်လက်ဖက်ရည် ခွက်လေးဆယ်ဝယ်သောက်လို့ရ သည်။ မဂ္ဂဇင်းနောက်ခန်းဆို ငါ့ကျပ်။ ဒါလည်း ရေးသက်ကလေးနည်း နည်း ရလာသည့် နောက်နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်မှ ခံစားခွင့်ရတာပါ။ ဒါလည်း ကျွန်တော်တို့က စွန့်ဖြတ်သလို ပျော်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

ဪ ... အမှတ်ရအောက်မေ့ဖွယ်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လေးဆယ် ... ။ အလွမ်းမိုင်လေးဆယ် ... ။

(၂)

ဘာလိုလိုနှင့် ကဗျာနယ်မှာ၊ တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့်

ကျွန်တော် အပြစ်တွယ်ခဲ့တာ နွေ ၄၀၊ မိုး ၄၀၊ ဆောင်း ၄၀၊ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ပင် ဟိုဝ်မဲ့ပါပေါ့လား။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဟိုကလောင်၊ သည်ကလောင်ဖြင့် ယောင်ခြောက်ဆယ် မြေစမ်းခရမ်းပျိုး မဲ့တာတွေကို ဖယ်ထား။ မင်းချမ်းမွန်အမည်ဖြင့် အပီခြေချခဲ့သည့် ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှ စတင်ရေတွက်လျှင်ပင်၊ အခု ၂၀၀၉ မှာ နှစ်လေးဆယ် တင်၊တင်းပြည့်ခဲ့တာ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

လောကဓံက ဘယ်ဘက်ပါး နေထိုးလိုက်၊ ညာဘက်ပါး နေထိုး လိုက်ဖြင့် အမှိုက်တစ်စလို့ လွင့်စင်၊ ပင်လယ်ခေါင်ရေထဲတွင် လှေကွဲ၍ မှောက်သကဲ့သို့၊ ဘဝဝယ်ချောက်ချောက်ချားချား၊ တောက်တောက် ခါးခါး ဖြစ်နေသည့် နှစ်ကာလများတွင်ပင် ကဗျာနှင့် အရိပ်ပမာ မကွဲမကွာရှိခဲ့တာ မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော့်ဖြတ်သန်းမှုမှတ်တမ်းတွင် ကဗျာမရေးဖြစ်သည့် နှစ်သက္ကရာဇ်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါပေ။ ကဗျာကြောင့် ကြေကွဲခဲ့ရသော အဆုံးအရှုံး ခေါင်းငုံ့ခဲ့ရမှုများ၊ ကဗျာကြောင့် ရယ်မော ခဲ့ရသော အမော်အကြွား ခေါင်းမော့ခဲ့ရမှုများ၊ ကျွန်တော့်လက်ဖျံပေါ်မှာ အသားတံဆိပ်လို သေရာပါအမာရွတ်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ နည်းနည်း နောနော မဟုတ်ပါ။

မဂ္ဂဇင်းမိုးကောင်းကင်မှာ ... ကဗျာ... ကဗျာ ... ကဗျာကြယ် တာရာတွေ များစွာ... များစွာ... ဝေဝေဆာဆာ တောက်ပဖူးပွင့် ခဲ့ရသော်လည်း၊ ကျွန်တော် အထိခိုက်အဆွတ်ကြေဆုံးကား၊ ဟိုတစ်ပွင့် သည်တစ်ပွင့် ပြန့်ကြဲနေကြသော ကဗျာကျောက်မျက်များကို လည်ဆွဲ ရတနာအဖြစ် စုစည်းမှုမပြုနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်ပြိုင်ရေးဖော် များ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ သူတို့ကဗျာတွေကို၊ တစ်ခုတ်တရ စုစည်း ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သဖြင့် အောင်မြင်ဂုဏ်ပြုမှုတွေ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ကြတာ မှီတာပွားခဲ့ရသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကတော့ နှစ်လေးဆယ်

လုံးလုံး ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှု၏ သိမ်းမြုပ်ခြင်းကို စူးနှင့်စွာ ခံစားခဲ့ရပေသည်။ စာတစ်အုပ်အဖြစ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထုတ်ဝေခွင့် မကြုံခဲ့သည်က ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းမှုနှင့် အခြေအနေ အခင်းအကျင်း မသာခဲ့ခြင်းပဲလား။ ကိုယ့်တက်မှာမရှိသည့် ရာသီဥတုကြောင့်ပဲလား။ ရင်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာအတွက် စိုအောင်ရွာမကျလာသည့် စိမ်းရင့်ရင့် ကံကြမ္မာမိုးအတွက်ပဲ ကွဲကြေနှမ်းလျခဲ့ရပါသည်။

ဒီလိုနှင့် . . . ပျိုရွယ်ခြင်းနှင့်အတူ နှစ်လေးဆယ်ကွယ်လွင့်ဆုံးပါးခဲ့ပေါ့။

(၃)

၂၀၀၉ . . . ။

အခုနှစ်တွင်မှ အလည်လွန်နေသော ကံကြမ္မာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့၍ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် အောက်မေ့ဖွယ် နှစ်လေးဆယ်ကာလအတွင်း အနုပညာချစ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော ကဗျာတွေထဲက သင့်နီးရာရာတွေကို ရွေးချယ်ပြီး စာတစ်အုပ်အဖြစ် စုစည်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်လေးဆယ်မပြယ်ပန်းတွေပေါ့။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ အလွမ်းမိုင်လေးဆယ်မှတ်တိုင်တစ်ခုရယ်ပေါ့။

အခု စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာများများစားစား မရှိပါဘူး။ နှစ်ခုသာရှိပါသည်။ ပထမတစ်ခုက ယခု ကဗျာစာအုပ်ကိုဖတ်လျှင် ၂၀၀၉ (သို့မဟုတ်) ပစ္စုပ္ပန်မျက်စိဖြင့် မဖတ်ကြဘဲ အောက်ခြေမှတ်စုပါ မဂ္ဂဇင်းသက္ကရာဇ်ရက်စွဲကိုကြည့်ပြီး၊ အဲဒီကာလမျက်စိဖြင့် သတိပြု ဖတ်ရှုဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးလေးဆယ်နီးပါးက ကဗျာများသည် ယခုလောလောလတ်လတ်ရေးသော ကဗျာများ

မဟုတ်ဘဲ၊ ထိုအချိန်ကာလက ခံစားမှုဖြင့် ထုဆစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
Time and Space ခေတ်ကာလများကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းရှိမရှိ
အပေါ်တွင်သာ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားပါရစေ။

ပြောစရာနောက်တစ်ခုကတော့ ကဗျာအနုပညာအပေါ် ကျွန်တော်
၏ အလိုရမ္မက်ကြီးမားခြင်းပါပဲ။ ကဗျာမှော်ရုံတောသို့ ရိုးရာဂန္ထဝင်ကဗျာ
များဖြင့် ခြေချရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း၊ ၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းတွင် ခေတ်နှင့်
အညီ ရွေ့လျားပြောင်းလဲလာသည့် ကဗျာရေစီးဖြစ်သည့် *Free Verse*
လွတ်လပ်လင်္ကာ၊ ၁၉၉၀ နောက်ပိုင်းတွင် ခေတ်ပေါ်ကဗျာရေစီးကြောင်း
ထဲအထိ ပါဝင်စီးပျောသွားခဲ့ပေသည်။ ဂန္ထဝင်ကိုချစ်သလို ခေတ်ပေါ်ကို
လည်း မျက်ခြေမပြတ်၊ ဥပေက္ခာမပြုလိုသည့် သဘောပဲဖြစ်သည်။
ဆရာမြို့မငြိမ်း ပြောသလို ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်လိုခြင်း
ဟုလည်း ဆိုနိုင်မည်ထင်ပါသည်။

ဤသို့ ကဗျာပင်လယ်၌ ထဲထဲဝင်ဝင် ကူးခတ်ကြည့်သောအခါမှ
ကျွန်တော်တို့ရေးနေကြသည့် ဂန္ထဝင်ကဗျာအား ခေတ်နှင့်အညီ
မွမ်းမံစီစဉ် တင်ဆက်ရကောင်းမလားဟူ၍ အတွေးစိတ်ကူး ဖြန့်ကြက်
လာခဲ့မိပေသည်။ အထူးသဖြင့် လက်ရှိရေးနေကြသည့် ဂန္ထဝင်ဟန်ကဗျာ
များ သစ်လွင်လတ်ဆတ်ရေးပါပဲ။ အဖန်တစ်ရာတေ မည်းပြာပုဆိုး
အကြောင်းအရာများကို၊ ကာရန်ဖြင့် တွဲသီ ချိတ်ဆက်ထားရုံ
“ကာရန်စာ” အဆင့်ကိုကျော်၍၊ အတွေးသစ် အရေးသစ်ကို ဘာသာ
စကားခွန်အားဖြင့် ခေတ်မီအောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်လိုရင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဂန္ထဝင်ကဗျာများကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ယနေ့ခေတ်
လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်တစား တိမ်းညွှတ်လာအောင် ကျွန်တော်တို့
ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဤကား ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ထာဝစဉ် စူးစမ်း
တပ်မက်လျက်ရှိသော အတောက်အလောင်ဆန္ဒများဟု ဆိုချင်ပါသည်။

သို့ဖြင့် အခြေအနေပေးလာသည့်အခါတိုင်း ... ကျွန်တော် စမ်းသပ်မှုများကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ် ဆွဲတင်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ မြန်မာ ဂန္ထဝင်ကဗျာများကို ပိုမိုသစ်လွင် လတ်ဆတ်လာစေဖို့သက်သက်သာ ဦးတည်ရည်ရွယ်ပါသည်။ ယခုစာအုပ်ပါ ကြယ်ခူးသူများ၊ မြည်နေတဲ့ တယ်လီဖုန်း၊ ဆယ်ပြာပူဖောင်းကလေး၊ ကြယ်ခူးသူရဲ့မေမေ၊ အလှပြင်ဆိုင်၊ ဘဝ၏အချိန်ကာလ သစ်တော၌၊ လှည်းယဉ်တော်ကြွကြွ လေးရယ်နဲ့၊ ဟောလစ်တစ်ပုလင်း ... အစရှိသည့် ကဗျာများဟု ယူသော် ရကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

ငါက ... သစ္စာတရားကို ရုပ်မြင်သံကြားလို နေ့တိုင်းကြည့်တယ်။ လူတွေ လက်ထဲ အမြဲကိုင်ထားတဲ့ ငါးပါးသီလ၊ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ... ဟု ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆရာတွေ ရေးနေကြသော ကာလတွင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့်

ကံကြမ္မာကို အသေချာဆုံး
လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။
မနက်ဖြန်ကို အမြန်တွန်းရွှေ
လက်တွေ့နယ်ပယ်။
ရွှေအိပ်မက်စစ်စစ်ကို
ဝက်ဘ်ဆိုက်အသစ်နဲ့ ချိတ်ဆက်မယ်
လက်ဝယ်အရ ဆွတ်ခူး။
ဟဲလို ... ဟောင်းအာယူ
ဆက်သွယ်မရတဲ့ ဧရိယာပြင်ပ
သူတို့တွေ ... တစ်လက်မ
အရောက်မခံကြဘူး ... ။

ဤမျှလောက်တော့ ရေးခွင့်ရကောင်းပြီ ထင်ပါသည်။ မြန်မာ့ဂန္ထဝင်

ကဗျာပုံသဏ္ဌာန်ထဲ ခေတ်ပေါ်ဘာသာစကားလုံးတွေ ထည့်သွင်း
အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ခေတ်မီလတ်ဆတ်လာအောင် ချဉ်းကပ် ဖန်တီး
ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

နောက်ဆုံးတင်ပြလိုသည်ကား ...

ဘဝ၏နောက်ဆုံးတစ်ငုံစာအထိ ကဗျာပဲ ... ဟု ယုံကြည်စွာ
ကဗျာနှင့် နေထိုင်ရင်း၊ တစ်ဘဝလုံး ကဗျာထဲ ကွဲဝင်ခဲ့သော
ကျွန်တော် ... ။ ကဗျာရေးသက် နှစ် ၄၀ လုံးလုံး မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ
ပေါ် ရေးခဲ့သည့် ကဗျာများကို စာတစ်အုပ်အဖြစ် ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်
စုစည်းခွင့်မရခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကို စာနာနားလည်ကာ၊ ကျွန်တော့်
စာပေ၊ အနုပညာအပေါ် ချစ်မက်စိတ်သက်သက်ဖြင့် ရိုးသားနိုးကြားစွာ
စုစည်းထုတ်ဝေပေးကြသည့် စာပေမိတ်ဆွေများအား အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူး
စကား လေးစားစွာ ဆိုအပ်ပါသည်။

ထို့အတူ ... ကျွန်တော့်ကဗျာများကို ရှေးကတည်းကပင်
သိကျွမ်းခင်မင်မှုမရှိပါဘဲ ကဗျာအနုပညာစံအပေါ် အကဲဖြတ်၍ မဂ္ဂဇင်း
စာမျက်နှာပေါ် ရဲရဲတင်ပေးခဲ့ကြသည့် နှစ် (၄၀) စာပေမုခ်ဦးမှ
သွားလေသူ အယ်ဒီတာဆရာများ၊ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်ရစ်သူ
အယ်ဒီတာဆရာများနှင့် ကျေးဇူးတင်အပ်သူ စာပေမိတ်ဆွေ အပေါင်း
အသင်းများ အားလုံးကိုလည်း မမေ့မလျော့ ကျေးဇူးဥပကာရ
တင်ရှိပါကြောင်း အလေးအနက် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ညွှတ်နူးသောဂါရဝဖြင့်

မင်းချမ်းမွန်

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ရွှေဇာတ်များနှင့်လမ်းလျှောက်ခြင်း

နံ့သာကျလှူ

မြကန်ဦးမှ၊ ဖူးစို့ငုံအာ

ထုံပွင့်လာ၍၊ နှစ်ရာထောင်ချီ

ရွှေရောင်ပြည်၌၊ ခုံထည်စံတင်

ဂန္ဓဝင်အနှစ်၊ ရွှေစင်ဖြစ်ပြီ

တို့ချစ်ခဲ့ရာကဗျာများ။

ခေတ်အဆက်ဆက်

လက်လက်မောင်းမောင်း၊ ရေစီးကြောင်းက

တောင်းဆိုလက်ခံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်

မြန်မာ့နံ့ထုံ၊ ဖွဲ့နည်းစုံဖြင့်

အာရုံခံစား၊ ရေးဖွဲ့ထားကြ

ပန်းများမြင်းမိုရ်တောင်လိုပုံ။

ရသကိုးပါး ဂုဏ်ဆယ်ပါးဖြင့်
 ချိုပျားရည်စိမ်း၊ မြန်မာ့အိမ်၌
 မြိန်ခြင်းကောင်းစွာ၊ နေခဲ့ရာမှ
 ဘာသာဗေဒ၊ ဖလှယ်ပြု၍
 ကမ္ဘာတစ်ခွင်၊ ဝေငှချင်သည်
 ရင်မှာတွယ်ငြိဆန္ဒများ။

နိုင်ငံတကာ၊ စာပေရွာနှင့်
 အာဖရိက၊ ဥရောပ
 အာရှပစိဖိတ်၊ တံစက်မြိတ်သို့
 အင်္ဂလိပ်စာ၊ ပြင်သစ်စာဖြင့်
 ဘာသာပြန်ပြန်...
 ဂျပန် တရုတ်၊ စာကနုတ်ဖြင့်
 ဖော်ထုတ်ပြပြ...
 ဂန္ထဝင်စံ၊ ရိုးရာဟန်နှင့်
 မြန်မာရနံ့၊ သင်းပတ်လွှံ့အောင်
 အလှဆောင်ရင်း
 ရွှေရောင်များနှင့် လမ်းလျှောက်စို့။

။

လူစုံတံ

ရေငတ်နေစဉ်...

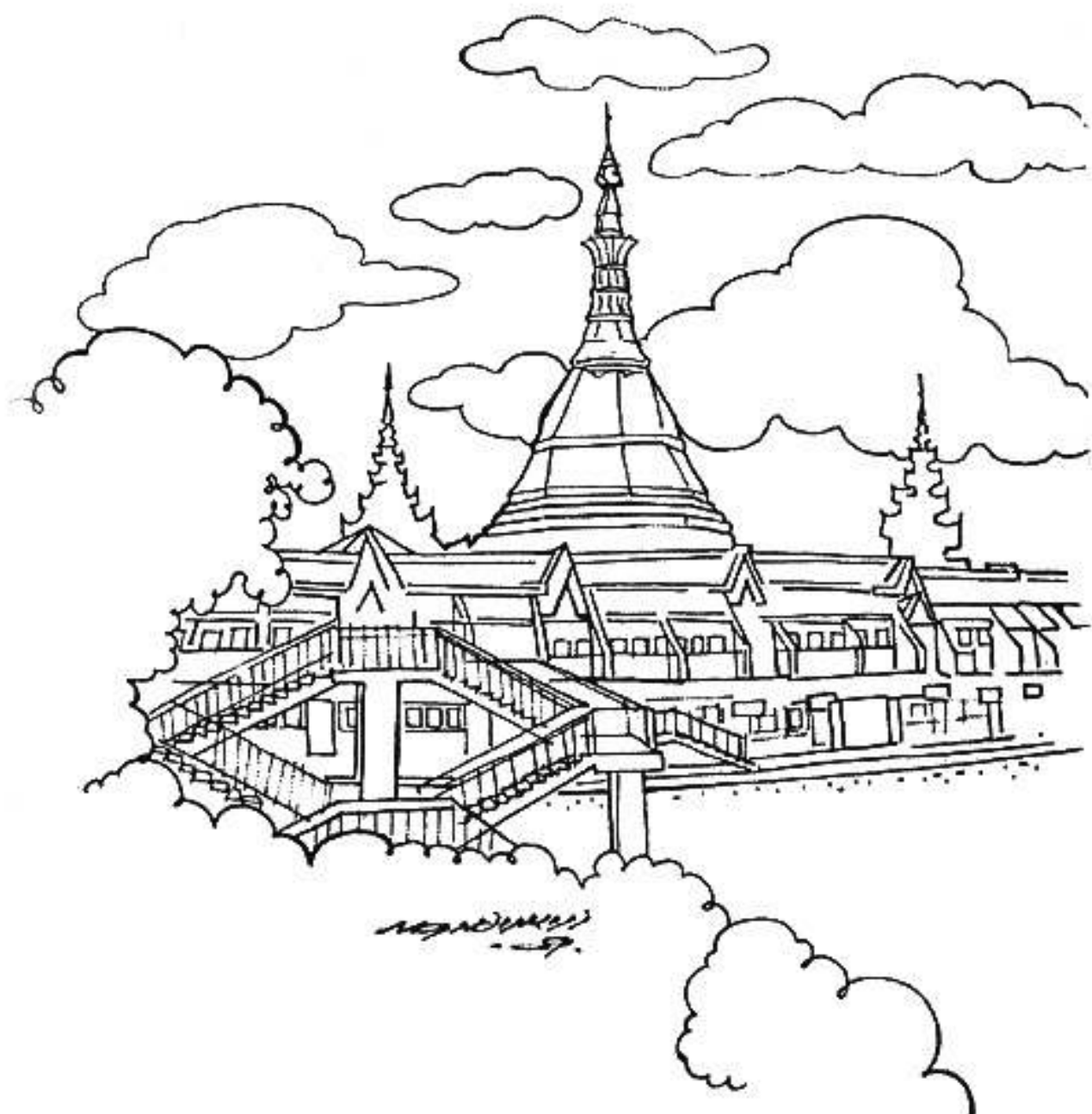
စမ်းရေသောက်လိုက်ချင်ပါဘိ...။

ရေငတ်ပြေလျှင်...

ခြေပါဆေးလိုက်ချင်ပြန်၏...။

ဖြူနီညိုပြာမဂ္ဂဇင်း
၁၉၆၉၊ နိုဝင်ဘာလ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ဖြတ်သူးလ

ကျိုက်အသုတ် ရှေးကခေါ်
မွှေးပျံ့ကျော် ဆူးလေဘုရား။
ခေတ်သမိုင်းတွေနဲ့
ဆစ်ပိုင်းလျှင် ခရီးကြမ်း
ဖြတ်သန်းကျော်လွှား။

ရှေးခါက ဤစေတီ
ရေပတ်လည်ပိုင်းမတတ်။
ရွံ့ဗွက်လျှံ ဒီရေနှော
တောချုံလွှမ်းပတ်။

အနောက်အရပ် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နေရာတစ်ခု။
မဟာသိမ်တော်ကြီးရယ်နဲ့
ဆည်းလည်းသံ ကာရန်စပ်
ကျိုက်မြတ်သံချို။
စေတီတော်နှစ်ဆူကြား
ဘုရားဖူးများ ဥဒဟို
ကုသိုလ်ပြု ကူးကာသန်း။
သိမ်ကျောင်းတွေ ပေါပါလှ
တောရစခန်း။

ဗုံးမိုးတွေ ချုန်းထစ်ကြဲ
 စစ်ပွဲတွေကြုံခဲ့စဉ်။
 အန္တရာယ် ရန်စွယ်ခပင်း
 ကွင်းရသည်ပင်။
 မျက်မှောက်ခေတ် နေခြည်တွင်
 ရွှေရည်စင် တဝင်းဝင်း။
 ခိုင်ခံ့ပုံ
 နိုင်ငံ့ဂုဏ်သရေဆောင်လို့
 မြို့လယ်ခေါင် လမ်းဆုံဗဟို၌
 ကြည်ညိုဖွယ် စံပယ်ပြု
 ကောင်းမှုရှုခင်း။

မြန်မာရနံ့ အစဉ်မွှေးဥ
 ယဉ်ကျေးမှု ဗိသုကာဖော်။
 ဘက်ပေါင်းစုံမွမ်းမံဆောက်
 အံ့လောက်ထင်ပေါ်။
 ဆူးလေတဲ့ စေတီတော်
 ကမ္ဘာပေါ် ကျော်ကာကြား။
 ထူးထွေတဲ့ မွေသရီတော်
 မြန်မာနော် မော်ကာကြား။
 စာဆိုမှာ
 ဗျာပိုကာ စာချိုမစွမ်းသော်လည်း
 ကဗျာတစ်ညှို့ စာတိုပန်းရယ်နဲ့
 ထိပ်တန်းဝင် အထူးယမိုက်ပေမို့
 စိတ်လန်းရွှင် အဖူးအကိုက်တွေနဲ့
 ဦးခိုက်ဝပ်တွား။

ဆူးလေစေတီတော်သမိုင်းကျမ်း ၁၉၉၈၊ စက်တင်ဘာလ

နံနက်စောစောကမာကြည်

မြစ်ဖြတ်လေနှင့်
ဝေလီဝေလင်း၊ နှင်းမြူဝေဝဲ
အရုဏ်ထဲက၊ လူးလဲထကာ
နေမဖြာမီ၊ အလှသိပြီ
ကမာကြည်၏ နံနက်ခင်း။

နံနက်စောစော
ကျောရိုးရှည်ရှည်၊ ကမာကြည်၏
လေပြည်ပွေ့နမ်း၊ နှင်းဆွတ်လမ်း၌
ရွှင်လန်းတက်ကြွ၊ လမ်းလျှောက်ကြရင်း
ကာယလှုပ်ရှား၊ ပြုသူများဖြင့်
စည်းကားပါဘိအံ့စဖွယ်။

သာကေတနှင့်
သုဝဏ္ဏမြို့၊ ပို့ဆောင်ရေးတွက်
ရင်ချင်းဆက်ထား၊ တံတားအသစ်
နမူနာခံ့ထည်၊ ကမာကြည်လည်း
လေပြည်အေးအေး၊ သက်ရှည်ဆေးကို
ပေးလှူတိုက်ကျွေးနေသယောင်။

ဟိုအဝေးမှ
ရွှေရေးမှုန်မှုန်၊ ရွှေတိဂုံကို
အာရုံပြုရင်း၊ နှင်းနီသင်းသည့်
လေညင်းဖြူဖြူ၊ ဝဝရှုကာ
အပူမီးငြိမ်း၊ တစ်ဇာတ်သိမ်းရာ
စိတ်ငြိမ်းချမ်းရေးရှာနိုင်ဘိ။

ရာစုသစ်တွင်၊ ခြေနှစ်ချောင်းကား
အကောင်းဆုံးဆရာဝန်၊ လမ်းပြညွှန်သို့
မွန်မွန်မြတ်မြတ်၊ ခံယူအပ်၍
မပြတ်လမ်းလျှောက်၊ မိုးမသောက်မီ
ပြုံးပြောက်လင်းလက်၊ နှင်းရည်စက်နှင့်
နံနက်စောစော ကမာကြည်။ ။

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

သုဝဏ္ဏ
ရွှေပြည်

သုဝဏ္ဏရွှေပြည်

ရွက်သဘောလျှင်
လွှင့်မျောရေဆန်၊ လှိုင်းလေထန်သည့်
ဆားငန်ရေခြား၊ တိုင်းတစ်ပါးမှ
ဖောက်ကားရောင်းဝယ်၊ ကုန်စည်သယ်ကာ
ပင်လယ်မြစ်ဝ၊ သုဝဏ္ဏ၌
ကျောက်ချထိုးရပ်၊ ကမ်းသို့ကပ်၏။

မဇ္ဈိမမှ၊ ဗုဒ္ဓအမေ
စာပေဝတ်ဆံ၊ ကျမ်းဂန်သုံးရပ်
ပိဋကတ်လည်း၊ ထက်ကြပ်မကွာ
ရတနာရွှေ၊ မွန်တို့မြေသို့
ခြေရာစက်ဖြန့်၊ ခရီးဆန့်ခဲ့။

ထိုရွှေပြည်တွင်
ပန်းချီပန်းပု၊ အနုပညာ
ထုပ်ကာနှင့်၊ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပာ
ပန်ကျာဂီတ၊ သုခုမဖြင့်
အလှမျှစ်နု၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့
ပေါင်းစုညီညွတ်၊ စိုက်ထူလာခဲ့။

ပါဠိလိပုတ်မှ၊ ဥတ္တရနှင့်
သောဏမထေရ်၊ ဘိက္ခုဝေတို့
ဤမြေဒေသ၊ ဖဝါးချကာ
သာသနာမှ၊ ဖြန့်ချိပြခဲ့။